

IK BEN HET METROSTATION ARTS-LOI/KUNST-WET

2007

Ik ben het metrostation Arts-Loi/Kunst-Wet. Arts-Loi voor het chic volk. Kunst-Wet voor het gewoon volk. Maar dat was vroeger. Arts-Loi voor de Franstaligen, Kunst-Wet voor de Nederlandstaligen. Er zijn wel meer Turken, Marokkanen en Engelstaligen dan Nederlandstaligen in Brussel, maar dat geheel terzijde. Het is een principekwestie. En verre van efficiënt.

Over efficiëntie gesproken, was ik er niet geweest dan hadden ze mij moeten uitvinden. Maar goed, ik ben er, en het is evident dat ik er ben. Ik denk dat ik in alle bescheidenheid mag zeggen dat ik het grootste en meest efficiënte metrostation ben van Brussel. Een toonbeeld van hoe wetenschap en techniek de vooruitgang kunnen dienen en de vooruitgang alle mensen ten goede komt. Ik ben modern. En dat ze niet afkomen met van die postmoderne kromme bedenksels! Duizenden reizigers bedienen ik dagelijks. Dat ze daar eens een voorbeeld aan nemen! Dat ze het maar eens zelf doen en dan spreken! Discussiëren, beweren, debatteren, raisonneren, betogen, dat is gemakkelijk. Doen! Daar komt het op aan! Heb je mij ooit horen klagen? Heeft één Brusselaar mij ooit horen klagen? Eén pendelaar? Eén vreemdeling?

Om middernacht ga ik slapen. Ik heb aan enkele uren nachtrust genoeg. Vroeg in de ochtend bereid ik me al voor op de komende dag, maak ik dat ik scherp sta. Dat is nogal wat anders dan Clémenceau. Tegen dat die op gang komt. Jesus! De Midi weet soms niet waar gekropen en dan gaapt Clémenceau met ogen van scheelt er iets? Een stroomstoot moesten ze die geven! Stipt op tijd. Geen compassie.

Soit, anderzijds, wij metrostations weten wel een beetje hoe dat gekomen is. Clémenceau is een dromer. De buiten, landschapje, boerderijtje. En het maar mooi uitleggen tegen Louise. En koetjes en kalfjes. Maar ja Louise, je ziet dat van hier. Zo'n stadsmadame. Iedere dag met Naamse Poort... Wacht, niet te snel, eerst Clémenceau en Louise. Nee, eerst nog dit. De mensen boven de grond zien dat niet. Maar zo na middernacht, wanneer de metrostations dicht zijn, de metrostellen uitgepuft en afgekoeld zijn en de meeste spanning van het net is, hebben wij de gewoonte van samen te komen. Boven de grond zie je dit niet. Je ziet niet dat het onder de grond verschuift. Je weet niet waar de mollen zitten. Awel, na middernacht, hebben wij de gewoonte, zo een keer per week, van samen te komen, vrijblijvend, wie wil. Ach een beetje sociaal contact zo onder collega's, wat teambuilding. Dat is belangrijk. We vormen toch een net samen? Dat

zo sterk is als zijn zwakste schakel? Awel nu, teambuilding mijn voeten. Het is mijn stijl niet. Law and order, dat is mijn stijl. Dat werkt! De rest is romantiek.

Op die bijeenkomst is er altijd wel één station dat reden tot klagen heeft. Neem nu de Brouckère. Wat ze daar al gebouwd en afgebroken aan hebben. Het heeft geen naam. De Brouckère is er half depressief van. En denk je dat het ook maar iets geholpen heeft? Als de mensen kunnen, stoppen ze een halte eerder of verder. Nee, de Brouckère daar is het altijd iets.

Maar Clemenceau nu, het kwam natuurlijk uit, wat had hij wel gedacht, Clemenceau draaide achter het gat van Louise, excuseer mij dat ik het zo zeg. Namur die maar een half woord nodig heeft, roddelde dat onmiddellijk door aan Roger en voilà het spel zat op de wagon. Clemenceau had beter moeten weten. Tegen Roger beginnen... Ja, en dan wisten ze Arts-Loi wonen, natuurlijk, of ik niet kon bemiddelen, een woordje doen en zo. Ik heb er mij met drie woorden van af gemaakt: law and order! Iedereen op zijn plaats en doen wat hij moet doen! Dat ze buiten hun uren doen wat ze willen, maar godomme toch niet met vuur spelen. Ik zei het nog tegen Clemenceau. Allez, Clemenceau, zei ik, dingske, van de tram, ze heeft al zo lang een oogje op u, wat wil je met Louise beginnen, dat is toch geen volk voor u!